

Πάντα μόνοι, μα πάντα μαζί

ΓΕΩΡΓΙΑ ΕΦΑΠΛΩΜΑΤΑ

ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Πάντα μόνοι, μα πάντα μαζί
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γεωργία Εφαπλωματά
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Γεωργία Εφαπλωματά
Copyright © 2025 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-75-1

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Γεωργία Εφαπλωματά

ΠΑΝΤΑ ΜΟΝΟΙ,
ΜΑ ΠΑΝΤΑ ΜΑΖΙ

Εκδόσεις Έξη

«Όχι. Δεν το πιστεύω! Δεν το χωράει το μυαλό μου!» φώναζε η Κάτια περπατώντας φουριόζα πάνω κάτω στο σαλόνι. «Εσύ; Εσύ να κάνεις κάτι τέτοιο; Η γλυκιά αθώα Χριστίνα;!» συνέχιζε τον μονόλογό της χωρίς να περιμένει απάντηση.

Εγώ βρισκόμουν καθισμένη σε μια γωνιά του καναπέ της και δεν τολμούσα καν να σπκώσω το βλέμμα μου και να αντικρίσω τον θυμό της. Έναν τεράστιο θυμό στο πρόσωπο που μέχρι τώρα έβρισκα πάντα καταφύγιο. Είχα καρφώσει τα μάτια μου σε μια τρυπούλα που υπήρχε στο σανίδι ανάμεσα στον καναπέ και το γυάλινο τραπεζάκι. Άραγε, ήταν από πάντα εκεί αυτή η μικρή τρύπα; Δεν την είχα παρατηρήσει ποτέ ως τώρα, και ας είχα καθίσει σε αυτήν την ίδια θέση τόσες φορές. Μάλλον γιατί ποτέ δεν είχα ντραπεί τόσο την Κάτια, ώστε να 'χω στραμμένο το βλέμμα στο πάτωμά της για τόση ώρα.

«Δεν ήθελα να συμβεί. Εννοώ, δεν ήθελα στην

αρχή... Δεν είχα καμία τέτοια πρόθεση. Αντιστάθηκα. Αλλά μετά... ξέρεις πώς είναι ο έρωτας, η αγάπη. Δεν σε ρωτάνε. Μόνο ορμάνε πάνω σου με φόρα... δεν λογαριάζουν», προσπάθησα να υπερασπιστώ τον εαυτό μου.

«Μάλιστα. Δεν λογαριάζουν... Όπως δεν λογάριασες και εσύ εμένα», είπε και κάθισε αποκαμωμένη στην πολυθρόνα απέναντί μου.

Καθόμασταν ακίνητες και οι δύο κοιτάζοντας μία το πάτωμα και μία τα χέρια μας. Η ατμόσφαιρα γύρω μας βαριά. Η Κάτια σηκώθηκε ξαφνικά και πλησίασε τον μπουφέ. Άνοιξε το πρώτο συρτάρι, έβγαλε από μέσα ένα πακέτο τσιγάρα και πήρε ένα. Το άναψε με γρήγορες κινήσεις και ρούφηξε μια βαθιά τζούρα.

«Δεν μπορώ να μου είσαι θυμωμένη. Δεν το αντέχω!» είπα και ξέσπασα μεμιάς σε κλάματα. Ήταν η φίλη μου, η μεγάλη μου αδερφή, ο φύλακας άγγελός μου. Και εγώ την είχα προδώσει. Και φοβόμουν πως ακόμα και αν τα ξαναβρίσκαμε ύστερα από όλο αυτό, η σχέση μας δεν θα ήταν ποτέ ξανά η ίδια.

«Αυτό ας το σκεφτόσουν νωρίτερα», είπε μόνο και έκανε την καρδιά μου να ραγίσει...

Δέκα χρόνια πριν, Αύγουστος

Ήταν ένα ζεστό αυγουστιάτικο μεσημέρι σε ένα παραθαλάσσιο χωριό της Χαλκιδικής. Η θερμοκρασία είχε φτάσει στο ζενίθ της τις τελευταίες ημέρες, με τον υδράργυρο σκαρφαλωμένο στους τριάντα πέντε

βαθμούς. Και εγώ, αψηφώντας τον καύσωνα, βρίσκo-
μουν καθισμένη οκλαδόν σε μια ψάθα πάνω στο χορ-
τάρι του κήπου διαβάζοντας Ιστορία.

«Ο Αδαμάντιος Κοραής υπήρξε ένας από τους
σημαντικότερους εκπροσώπους του Νεοελληνι-
κού Διαφωτισμού», μονολογούσα ξεφυσώντας στην
προσπάθειά μου να αποστηθίζω όσα διάβαζα. Η Γ΄
Λυκείου ξεκινούσε σε λίγες εβδομάδες και μαζί η τε-
λευταία χρονιά του σχολείου.

*Ένα τελευταίο σκαλοπάτι, έλεγα συνέχεια στον
εαυτό μου για να τον εμψυχώσω, ένα ακόμα και μετά
θα είμαι ελεύθερη.*

Σκούπισα το ιδρωμένο μου μέτωπο και γύρισα σε-
λίδα στο βιβλίο πίνοντας μερικές γουλιές από τον
καφέ μου. Ποτέ μου δεν συμπάθησα το μάθημα της
Ιστορίας. Και κανένα άλλο μάθημα δηλαδή. Εγώ
το μόνο που ήθελα από πάντα ήταν να ζωγραφίζω.
Ένιωθα ζωντανή μονάχα ανάμεσα στα πινέλα και τις
μπογιές μου. Η Σχολή Καλών Τεχνών ήταν το όνει-
ρό μου από τότε που μπορούσα να θυμηθώ τον εαυτό
μου. Όλα τα υπόλοιπα αποτελούσαν απλά τον δρό-
μο για να φτάσω ως εκεί, στον στόχο μου.

Τις σκέψεις μου διέκοψε ο πατέρας μου, που βγή-
κε στη βεράντα για να δει πού είμαι. Ή πιο σωστά,
για να ελέγξει. Μου έκανε σινιάλο να μπω μέσα, ενώ
στεκόταν αγέρωχος μέσα στις παλιομοδίτικες καλο-
καιρινές του πιτζάμες.

«Σε λίγο!» φώναξα δυνατά για να με ακούσει και
στράφηκα πάλι στις αράδες του βιβλίου μου.

Με την άκρη του ματιού μου τον είδα να χαϊδεύει σκεπτικός το μουστάκι του και να μπαίνει πάλι στο σπίτι. Το μυαλό μου πετούσε διαρκώς μακριά, βυθιζόταν σε χρώματα και σκιές. Πετούσε σε όσα μέσα μου σιγόβραζαν περιμένοντας να τα αποτυπώσω πάνω σε ένα λευκό χαρτί.

Μια μέλισσα ήρθε και κάθισε πάνω στο ποτήρι μου διακόποντας τις σκέψεις μου. Αποφάσισα να σηκωθώ τελικά και να μπω μέσα. Αρκετά είχα απολαύσει τον ήλιο, είχε αρχίσει να με καίει πια έντονα. Όπως σηκωνόμουν, το μουγκρητό από ένα αυτοκίνητο -σωστό σαραβαλάκι- διέλυσε τη μεσημεριανή ησυχία και τράβηξε την προσοχή μου. Σταμάτησε ακριβώς έξω από το γειτονικό σπίτι. Η πόρτα του οδηγού άνοιξε με φόρα και από μέσα βγήκε μια κοπέλα λίγο μεγαλύτερη από μένα. Μάλλον το βλέμμα μου είχε κολλήσει φανερά πάνω της, καθώς σήκωσε το χέρι της για να με χαιρετήσει από μακριά, τεντώνοντας ταυτόχρονα τη μέση της για να ξεπιαστεί.

«Γεια χαρά!» φώναξε από μακριά και σήκωσα αυτόματα και το δικό μου χέρι ανταποδίδοντας τον χαιρετισμό.

Ύστερα μάζεψα βιαστικά το βιβλίο της Ιστορίας, το άδειο ποτήρι του καφέ και την ψάθα για να μπω στο σπίτι. Την ώρα που άφηνα τα πράγματά μου στη βεράντα, γύρισα και κοίταξα πάλι προς το μέρος της. Από την πίσω θέση του αυτοκινήτου είδα να βγαίνει ένα μικρό μελαχρινό αγόρι.

Για να έχει παιδί, θα είναι αρκετά μεγαλύτερή μου,

σκέφτηκα απογοητευμένη και μπήκα στο σπίτι. Κρίμα. Θα χρειαζόμουν λίγη παρέα εδώ στην ερημιά...

«Καλημέρα, κορίτσι μου», είπε η μαμά μου χαμογελαστή, μόλις κατέβηκα το επόμενο πρωί στην κουζίνα.

«Καλημέρα», είπα γενικά και αόριστα, μιας που βρισκόταν και ο πατέρας μου εκεί, καθισμένος στο τραπέζι και αφοσιωμένος στην εφημερίδα του.

«Να σου στύψω φρέσκο χυμό;» με ρώτησε εκείνη όπως κάθε πρωί, μόλις κάθισα στο σκαμπό αγουροξυπνημένη.

«Όχι, ευχαριστώ. Θα πιω καφέ. Ίσως λίγο αργότερα τον χυμό».

«Με όλους αυτούς τους καφέδες θα τρυπήσεις το στομάχι σου», πετάχτηκε αμέσως ο πατέρας μου χωρίς καν να σηκώσει το βλέμμα του από την εφημερίδα.

Αποφάσισα να μην απαντήσω τίποτα, πράγμα που τελευταία έκανα συχνά μαζί του. Είχα πια καταλάβει ότι δεν υπήρχε λόγος να διαπληκτιζόμαστε. Ήμασταν διαφορετικοί. Ότι και αν έκανα, δεν ήταν ποτέ ευχαριστημένος. Για την ακρίβεια, δεν ήταν ποτέ ευχαριστημένος από κανέναν. Μόνο από τον εαυτό του. Μου πήρε χρόνια να αποδεχτώ το γεγονός πως ο μπαμπάς μου δεν ήταν τέλειος, το αντίθετο μάλιστα, και άρα το πρόβλημα δεν ήμουν εγώ αλλά εκείνος.

«Θα τσιμπήσω κάτι ελαφρύ, για να πάω στη θάλασσα νωρίς σήμερα», είπα όσο άλειφα μια φρυγανιά με βούτυρο. «Θα έρθετε;» τους ρώτησα.

«Εγώ έχω να μαγειρέψω, γιατί το βράδυ θα έρθουν η θεία Ζωή με τον θείο Νίκο και τα ξαδέρφια σου να φάμε όλοι μαζί», δικαιολογήθηκε η μαμά μου που δεν θα με ακολουθούσε.

«Ε, και εγώ λέω να μείνω σήμερα μέσα. Με πείραζε χθες ο ήλιος θαρρώ», απάντησε ο πατέρας μου προς ανακούφισή μου. Προτιμούσα να πάω για μπάνιο μόνη. Θα έπαιρνα το μπλοκ ζωγραφικής και τα μολύβια μου και θα καθόμουν δίπλα στο κύμα να ζωγραφίσω.

Αφού τελειώσαμε το πρωινό μας και ο πατέρας μου μας ενημέρωσε σχετικά για όλα τα τρέχοντα σημαντικά νέα που είχε διαβάσει στην εφημερίδα, σηκώθηκα από το τραπέζι, συμμαζέψα το πιάτο και το ποτήρι μου και πήγα πάνω για να ετοιμαστώ. Φόρεσα το ολόσωμο ριγέ μαγιό μου με το ασορτί παρεό και ύστερα το ψάθινο καπέλο και τα γυαλιά μου. Μέσα στην τσάντα μου έβαλα τα σύνεργα της ζωγραφικής. Δεν ήθελα να τα δει ο πατέρας μου και να ακούω πάλι σχόλια. Δεν θα άφηνα να μου χαλάσει το κέφι. Κατέβηκα χοροπηδώντας τη σκάλα και πέρασα μέσα από την κουζίνα, όπου ακόμη καθόντουσαν και συζητούσαν. Τους χαιρέτησα δίνοντας ένα πεταχτό φιλί στη μαμά μου και βγήκα από το σπίτι.

Ακολούθησα το δρομάκι που οδηγούσε στην παραλία, ένα δρομάκι το οποίο είχα περπατήσει αμέτρητες φορές από μικρό παιδί. Γεμάτο τσουκνίδες, ξερά χόρτα και ατίθασες μαργαρίτες. Όταν έφτασα εκεί, δεν υπήρχαν παρά ελάχιστοι λουόμενοι. Ο οι-

κισμός που βρίσκεται το σπίτι μας είναι απομακρυσμένος από το κοντινότερο χωριό και έτσι στην παραλία επικρατεί πάντα σχετική ησυχία. Ακόμα και στα μέσα του καλοκαιριού, όπως τώρα.

Άπλωσα την πετσέτα μου και ξάπλωσα μπρούμυτα στην καυτή άμμο. Ένιωσα αμέσως μια ζεστή αίσθηση να απλώνεται σε όλο μου το σώμα. Έκλεισα τα μάτια και άρχισα να ονειρεύομαι τη ζωή μου έναν χρόνο μετά. Φανταζόμουν πως είχα πετύχει στις εξετάσεις και φοιτούσα πια στην Καλών Τεχνών. Και ύστερα από λίγο καιρό θα έβρισκα μια δουλειά, για να καταφέρω επιτέλους να μείνω μόνη μου. Μακριά από τον διαρκή έλεγχο και τις πιέσεις του πατέρα μου. Λυπόμουν λιγάκι τη μαμά μου που θα την άφηνα πίσω, όμως ήμουν αποφασισμένη να προχωρήσω.

Τις σκέψεις μου διέκοψε μια γυναικεία φωνή από τα αριστερά μου.

«Καλύτερα να βάλεις λίγο αντηλιακό».

Γύρισα απότομα για να αντικρίσω στην παραδίπλα πετσέτα την κοπέλα που είχε φτάσει χθες με το σαραβαλάκι της. Σχετικά μικροκαμωμένη, με μαύρα κοντά μαλλιά, μεγάλα πράσινα μάτια και ένα τσιγάρο στο στόμα.

«Ναι, ναι... ευχαριστώ», είπα νιώθοντας κάπως αμήχανα με την υπόδειξή της και ανακάθισα στην πετσέτα μου. Έβγαλα το αντηλιακό από την ψάθινη τσάντα μου και άρχισα να το απλώνω στην επιδερμίδα μου.

«Μένετε καιρό εδώ;» με ρώτησε προσπαθώντας

να συνεχίσει την κουβέντα.

«Ναι, πολλά χρόνια. Δηλαδή μόνο τα καλοκαίρια», απάντησα και την κοίταξα χαμογελώντας.

«Ωραίο μέρος φαίνεται. Ήσυχο», είπε χωρίς να καταλαβαίνω αν το εννοούσε θετικά ή αρνητικά.

«Π ο λ ύ ήσυχο...» είπα δείχνοντας εμφανώς τη δυσaráσκειά μου για την τόση ησυχία.

Εκείνη γέλασε και ξεφύσησε τον καπνό της. Μια παιδική φωνή από μακριά διέκοψε τη συζήτησή μας.

«Έι, μαμά, θα βουτήξεις επιτέλους; Βαρέθηκα».

Εκείνη έσβησε το τσιγάρο της βιαστικά και σηκώθηκε μεμιάς να τον ακολουθήσει. Τους έβλεπα να πλατσουρίζουν στην ακροθαλασσιά και να μιλάνε ευτυχισμένοι. Εκείνος της πετούσε μικρές πέτρες στα πόδια της κι εκείνη έκανε πως τις αποφεύγει. Έβγαλα το μπλοκ και το μολύβι από την τσάντα μου και άρχισα να τους ζωγραφίζω με μικρές γκριζες γραμμές. Δεν άκουγα τι ακριβώς έλεγαν, ο αέρας έπαιρνε τα λόγια τους μακριά, όμως η χαρά στη φωνή τους έφτανε σαν μελωδία στα αφτιά μου. Πόσο όμορφο να νιώθεις την ευτυχία γύρω σου. Και ας μην είναι δική σου...

Αφού τελείωσα το σκίτσο μου, σηκώθηκα, έβγαλα τα γυαλιά και το καπέλο μου αφήνοντάς τα προσεκτικά στην άκρη της πετσέτας και κατευθύνθηκα προς τη θάλασσα. Από παιδί την αγαπούσα. Και πολύ συχνά πρωταγωνιστούσε στις ζωγραφιές μου. Συνήθως άγρια και φουρτουνιασμένη. Σαν την καρδιά μου. Πήρα φόρα και βούτηξα. Έκανα ένα μεγάλο

μακροβούτι και ύστερα από ώρα βγήκα στην επιφάνεια για να πάρω μια βαθιά ανάσα.

Κοίταξα προς το μέρος τους και η κοπέλα μου έκανε σινιάλο να τους πλησιάσω. Σιγά-σιγά κολύμπησα προς την ακροθαλασσιά και κάθισα δίπλα τους. Ένιωθα μια περίεργη οικειότητα μαζί τους, τέτοια που μόνο το γλυκό τους βλέμμα μπορούσε να δικαιολογήσει.

«Πώς σε λένε;» ρώτησα το αγόρι που έψαχνε πλακέ πέτρες γύρω του για να κάνει ψαράκια.

«Αλέξη», απάντησε ντροπαλά χωρίς να με πολυκοιτάει.

«Εμένα με λένε Χριστίνα», είπα και σήκωσα το βλέμμα μου προς τη νέα γειτόνισσα για να συστηθώ.

«Κάτια», είπε με τη σειρά της και χαμογέλασε. Και είχε ένα χαμόγελο πιο ζεστό και από τον ήλιο. Μα και φουρτουνιασμένο μαζί. Σαν τις θάλασσές μου.

«Θα μείνετε καιρό;» τη ρώτησα με ενδιαφέρον.

«Σχεδόν έναν μήνα», απάντησε και χάιδεψε τα μαλλιά του γιου της. «Πήρα μαζεμένη όλη τη φετινή μου άδεια, για να έχουμε πολλές μέρες να χαρούμε τη θάλασσα».

«Α, ωραία! Αλήθεια, τι δουλειά κάνεις;» συνέχισα τις ερωτήσεις, καθώς ένιωθα μια τεράστια περιέργεια για τη ζωή της. Αν είχε άντρα, πόσο χρονών ήταν για να έχει τόσο μεγάλο παιδί; Δεν είχα ιδέα αν την ενοχλούσαν οι ερωτήσεις μου, όμως καιγόμουν να μάθω.

«Είμαι λογίστρια. Δουλεύω σε μια μεγάλη εται-

ρεία τα τελευταία χρόνια», απάντησε δείχνοντας διάθεση για συζήτηση και διώχνοντας μακριά τον φόβο μου μήπως γίνομαι αδιάκριτη. «Εσύ; Σπουδάξεις;» ρώτησε με τη σειρά της.

«Όχι ακόμη. Δίνω εξετάσεις φέτος», είπα ξεφυσώντας.

«Ωχ, το θυμάμαι αυτό το άγχος. Θα τελειώσει όμως, αυτό να σκέφτεσαι», είπε για να μου δώσει θάρρος.

«Αρκεί να τα καταφέρω».

«Θα σκέφτεσαι πως θα τα καταφέρεις! Από ό,τι βλέπω στα μάτια σου, πρέπει να το θέλεις πολύ, σωστά;» με ρώτησε.

«Θέλω πολύ να σπουδάσω στην Καλών Τεχνών. Αλλά εκτός από τις εξετάσεις, θα πρέπει να πείσω και τον πατέρα μου για αυτό», απάντησα και αμέσως μετάνιωσα που ανοίχτηκα τόσο γρήγορα σε κάποια ξένη.

«Τη δουλειά που πρόκειται να κάνεις σε όλη σου τη ζωή θα πρέπει να τη διαλέξεις εσύ», μου απάντησε ανασπώνοντας ελαφρά το φρύδι της.

«Εγώ συμφωνώ. Αλλά αυτό δεν λέει και πολλά...» είπα απογοητευμένη. Ήξερα πως δεν θα ήταν εύκολο να πείσω τον πατέρα μου για την επιλογή μου. Και αυτό αποτελούσε για μένα μεγαλύτερο άγχος και από τις ίδιες τις εξετάσεις.

«Εγώ θα κλείσω τα δεκατρία φέτος», μας διέκοψε ο Αλέξης διεκδικώντας μερίδιο στην κουβέντα. Κοιταχτήκαμε με την Κάτια και γελάσαμε συγχρόνως.

Και έτσι ο μικρός Αλέξης σταμάτησε τη δυσάρεστη τροπή που πήγαινε να πάρει η συζήτηση.

Ο ήλιος μας έκαιγε πια για τα καλά και έτσι, μετά από λίγη ώρα, αποφασίσαμε να γυρίσουμε στα σπίτια μας, αφού καμία από τις δυο μας δεν είχε προνοήσει να φέρει ομπρέλα.

«Αύριο πρέπει να πάω να προμηθευτώ μια ομπρέλα, και όχι μόνο...» είπε η Κάτια όσο περπατούσαμε προς τα πίσω. «Ο φίλος μου που μας παραχώρησε το σπίτι, δεν έχει και πολλά πράγματα. Δεν έρχεται σχεδόν ποτέ πια».

«Μπορούμε να πάμε μαζί για να σου δείξω και τα κατατόπια στο χωριό, αν θες», της πρότεινα και εκείνη συμφώνησε χαρούμενα.

Λίγο πριν χωριστούμε, άνοιξα το μπλοκ μου, έσκισα προσεκτικά τη σελίδα με το σκίτσο που είχα φτιάξει νωρίτερα με τους δυο τους και της το έδωσα.

«Ένα μικρό δώρο. Για τη γνωριμία μας», της είπα αμήχανα. Και τότε προς έκπληξή μου εκείνη με αγκάλιασε.

«Είναι υπέροχο! Σ' ευχαριστώ», μου είπε κοιτώντας το με προσοχή. «Μην αφήσεις κανέναν άλλον να αποφασίσει για σένα», συμπλήρωσε κλείνοντάς μου το μάτι. Και όσο απομακρυνόμασταν, ένιωθα πως είχα αποκτήσει κιόλας μία σύμμαχο.

Την επόμενη μέρα ξύπνησα από τα χαράματα. Έβαλα το αγαπημένο μου λουλουδάτο φόρεμα, που μου είχε αγοράσει πέρσι το καλοκαίρι η θεία μου, και κα-

τέβηκα κάτω κεφάτη. Η μαμά μου ακόμη συμμαζέυε το σαλόνι από το χθεσινό κάλεσμα και ο πατέρας μου πότιζε τα λουλούδια στον κήπο. Έφτιαξα τον καφέ μου και βγήκα έξω. Κάθισα στην κουνιστή καρέκλα στην άκρη της βεράντας και πήρα στα χέρια μου ένα περιοδικό που βρισκόταν ακουμπισμένο στο τραπεζάκι. Ξεφύλλιζα τις φανταχτερές σελίδες του και ρουφούσα γουλιές από τον καφέ μου, απολαμβάνοντας το δροσερό πρωινό αεράκι που δεν θα κρατούσε για πολλή ώρα ακόμα. Ο πατέρας μου τελείωσε το πότισμα, τύλιξε το λάστιχο με θρησκευτική ευλάβεια και ήρθε να καθίσει και εκείνος στη βεράντα κοντά μου.

«Λοιπόν;» με ρώτησε λες και είχαμε αφήσει κάποια κουβέντα στη μέση.

«Τι “λοιπόν”;» τον ρώτησα, μισοκλείνοντας το περιοδικό και κοιτάζοντάς τον με απορία.

«Για το διάβασμα λέω. Πώς πάει;» συνέχισε σοβαρός, χαϊδεύοντας ταυτόχρονα το μουστάκι του.

«Μια χαρά», απάντησα και άνοιξα πάλι το περιοδικό.

Τι άλλο περίμενα, αλήθεια, να με ρωτήσει; Αφού δεν είχαμε τίποτα ουσιαστικό να πούμε μεταξύ μας. Τίποτα αληθινό. Μιλούσαμε σαν απλοί γνωστοί. Με τον πατέρα μου, άλλωστε, δεν είχαμε ποτέ στενή σχέση, παρά μόνο μια σχέση χλιαρή, δεμένη με ένα λεπτό σκοινί έτοιμο να σπάσει από στιγμή σε στιγμή.

Την αμνηχανία ήρθε να διακόψει ευτυχώς η μαμά μου, που κάθισε στην καρέκλα ανάμεσά μας αφήνοντας τον ελληνικό καφέ της με προσοχή στο τραπέ-

Πάντα μόνοι, μα πάντα μαζί

Ένα βιβλίο για τη φιλία και τον έρωτα. Για όσα φλέγονται μέσα μας και συχνά μας απειλούν με σκοπό να μας οδηγήσουν εκεί που πρέπει... πίσω στον εαυτό μας.

«Δεν το χωράει το μυαλό μου!» φώναζε η Κάτια περπατώντας φουριόζα πάνω κάτω στο σαλόνι.

«Δεν ήθελα να συμβεί. Αλλά μετά... ξέρεις πώς είναι ο έρωτας, η αγάπη. Δεν σε ρωτάνε. Μόνο ορμάνε πάνω σου με φόρα... δεν λογαριάζουν». Γιατί, πράγματι, όταν η αγάπη εισβάλλει στην καρδιά σου, τα πρέπει γκρεμίζονται στη στιγμή.

Και αντιστάθηκα, αυτή ήταν η αλήθεια μου. Αντιστάθηκα από την πρώτη εκείνη στιγμή, όταν με κοίταξε στα μάτια και μου είπε ότι με αγαπάει. Έκανα ότι δεν άκουσα, δεν κατάλαβα. Έστησα τη ζωή μου διαφορετικά, και ας είχα και τους δυο τους ανάγκη, γιατί η Κάτια ήταν πάντα το στήριγμά μου, η αγκαλιά που έτρεχα να βρω παρηγοριά, όταν ο πατέρας μου μού στερούσε το οξυγόνο και δεν με άφηνε να κυνηγήσω τα όνειρά μου. Αλλά εγώ δεν το έβαλα κάτω ποτέ, και αυτό γιατί η Κάτια δεν με άφησε.

Δεν ήθελα να την προδώσω. Και όταν ο Αλέξης μου εξομολογήθηκε τα πάντα, δεν τον άφησα να συνεχίσει. Άλλαξα πόλη, έφυγα. Προσπάθησα να ερωτευτώ, δεν τα κατάφερα είναι η αλήθεια, μα συνέχισα. Όμως, κανείς δεν ήταν ο Αλέξης...